

Mihai Ignat

Ei sunt printre noi (cartea monologurilor)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

IGNAT, MIHAI

Ei sunt printre noi / Mihai Ignat. - București : Tracus Arte, 2018

ISBN 978-606-664-920-9

821.135.1

www.tracusarte.ro

Editura Tracus Arte

București, str. Sava Henția, nr. 2, sector 1

© 2018 Tracus Arte

Tracus Arte
2018

Aș fi putut să devină unul dintre următoarele scriitori și nu să devină unul dintre scriitorii următoarelor. Aș fi putut să devină unul dintre scriitorii următoarelor și nu să devină unul dintre următoarele scriitori. Aș fi putut să devină unul dintre scriitorii următoarelor și nu să devină unul dintre următoarele scriitori. Aș fi putut să devină unul dintre scriitorii următoarelor și nu să devină unul dintre următoarele scriitori. Aș fi putut să devină unul dintre scriitorii următoarelor și nu să devină unul dintre următoarele scriitori. Aș fi putut să devină unul dintre scriitorii următoarelor și nu să devină unul dintre următoarele scriitori. Aș fi putut să devină unul dintre scriitorii următoarelor și nu să devină unul dintre următoarele scriitori. Aș fi putut să devină unul dintre scriitorii următoarelor și nu să devină unul dintre următoarele scriitori. Aș fi putut să devină unul dintre scriitorii următoarelor și nu să devină unul dintre următoarele scriitori. Aș fi putut să devină unul dintre scriitorii următoarelor și nu să devină unul dintre următoarele scriitori.

Cuprins

Cuvânt-înainte	5
EI SUNT PRINTRE NOI	9
Bărbați	
Cursă gratuită	13
Colateral, Oedip	20
Împreună	27
Toate mi se-ntâmplă numai mie	33
Corp străin	45
Rituri de trecere	50
Cum să te sinucizi	56
Duminici de jeleu	64
Furie	71
Carne	75
Senzății noi	81
Femei	
Urme	89
Dragoste	95
Rât	99
Riduri pentru Dolly	103
Hamsterii omului-păianjen	111
Doar un sărut	118
Ei sunt printre noi	121
Poate Circe	126
Arhitectura viitorului	131
O femeie independentă	138
Carieră	143
MI-E FRICĂ	148
VOIAM DOAR SĂ ȚIP	192

Cursă gratuită

Înainte nu mi s-ar fi putut întâmpla aşa ceva. Înainte... a fost acum câteva ore. Înainte nu ştiam că va fi un înainte. Niciodată nu ştii. Eşti aşa... cum eşti şi ceva... intervine ceva, ceva ce nici nu ştii că e „ceva”, şi dup-aia-ţi dai seama c-a apărut un „înainte” şi un „după”. Un după care e un acum. Nu „un” acum, ci acum. Acum! Acum care e acum...

Mă urmăreşti? Sigur că nu. Am zis şi eu aşa... Dacă tu... asta nu-nseamnă că eu... Oricum, eşti unul din puşinii pasageri care nu plăteşte. Unii au încercat, da' nu le-a mers cu mine. Cel mai nasol a fost cu unu', un nebun, care nu ştiam că-i nebun, mi-am dat seama abia dup-aia, a zis să-l duc... nici nu mai ştiu... în orice caz, nu în oraş, am bătut vreo sută de kilometri şi mai bine, băi da' chiar nu-mi amintesc unde l-am dus p-ăla... oricum m-a tras în piept, când am ajuns m-a luat cu n-am bani, că pula-n cur, m-a plimbat pe la nişte prieteni după bani, nu-i dădea nimeni nimic, ştiau câte parale face, şi zice hai că mergem acasă la mine, am urcat cu el, îţi dai seama, am intrat la el în apartament, s-a dus în camera din fund şi după nici trei minute a ieşit de-acolo o tipă care mi-a zis că dormea şi că prietenu' ei a trezit-o şi i-a zis să-mi dea trei sute şi-un pachet de ţigări din partea lui, da' n-avea äia trei sute că tocmai îşi cheltuise ultimii bani şi nu ştia că nebunu' se-ntoarce şi că oricum eu n-o să mai văd banii äia şi-o sfeclesem, ce mai, şi-atunci am făcut ceva care n-avea cum să nu meargă,

Chestia asta n-o mai făcusem da' trebuia să meargă, l-am luat pe gagiу deoparte, tipă dispăruse dincolo, și i-am spus uite care-i treaba, eu am jos, în portbagaj, un cuțit d-ăla mare de bucătărie, cu lama lată, și eu nu-s sănătos la cap, cine nu-mi plătește îi tai urechea, nu glumesc, cine mă trage-n piept eu îi tai urechea și-ncă-ncet, să țină mai mult, durerea, știi, am doișpe urechi tăiate-n portbagaj, numă' urechi drepte, aşa-mi place mie, să tai urechea dreaptă, și ți-o tai și pe-a ta dacă nu scoți lozu', deși nu mi-ar *place* c-ar fi a treișpea și e cu ghini-on... Și ce crezi? A scos țac pac banu', aşa a fost, da' altfel eu nu făceam d-astea, da' asta a fost înainte, acum ceva-ul ăla s-a-ntâmplat și mă doare capu', eu nu iau medicamente de cap din principiu, nu fac bine, numă' pe moment, ce, înainte, vezi, iarăși „înainte”, înainte erau din astea de cap și de toate organele? Nu, și omu' trăia, mergea mai departe, era un film dinainte de '89, c-o taximetristă, „Angela merge mai departe”, destul de OK, l-am văzut la teve, era—

Păcat că nu poți să m-auzi, ești atât de aproape, stai pe bancheta din spate și nu m-auzi. La unii le place să stea pe bancheta din spate, alții, cei mai mulți, vin în față, lângă mine, în alte condiții ai fi stat și tu aici, lângă mine, da' acum... Acum e... acum. Băga-mi-ăș! Uite-l și p-ăla pe unde traversează, sugi muie, bă! Bă, p-acolo se traversează, bă?!

Scuză-mă. Știi că nu-ți place să vorbesc aşa. Da' cre' că și Angela își mai dădea drumu' la gură, aşa că... Da, știi, Angela e Angela, eu sunt eu... Așa-ți place să zici când... Vezi? Parcă n-ar fi încă „acum”. Parc-ar fi „înainte”. Am zis „îți place” în loc de „îți plăcea”. Tu deja ești „acum”, și eu... Ce chestie... Tu ești „acum”, da' ești și „înainte”! Nu?

Și, unde să te duc? Mai știi? Sigur că mai știi. Așa a-nceput, nu? Ai urcat, tot acolo unde stai acumă, vorbeai la telefon

și-ai uitat să-mi zici unde să te duc. Stăteam acolo, tu taca-taca la telefon, eu puteam să mă enervez, da' nu m-am enervat, că-mi *plăceai* cum arăta și voi am să te privesc cât mai mult, mă uitam prin oglinda retrovizore, erai tare supărată, c-altfel nu uitai tu să-mi spui unde să te duc, te enervase cumnată-ta, Nico, atunci nu știam cine-i Nico, mă uitam la tine și ți-am zâmbit și-atunci te-ai oprit, era cât pe ce să mă-ntrebi ceva, credeam c-o să mă repezi și pe mine...

Te plictisesc... Adică dacă era-nainte, te-ăș fi plictisit. Așa, stai acolo, cuminte, nu zici nici „pâs”... Da' tu ai vrut-o, recunoaște. Da, știi ce mi-ai spune... Ce mi-ai spus și-nainte, când încă nu era „acum”. Știi, ai divorțat pentru mine. De fapt, ai zis „din cauza ta”. Abia după aia ai zis „pentru tine”. Vezi ce-nseamnă un „înainte”? Întâi ai zis „din cauza”, și-abia dup-aia, ca și când te-ai fi corectat, ai zis „pentru”. Nu ți-am zis eu să divorțezi. Ce, nu era bine înainte? Șase ani, aproape șase ani, șase ani, ce mai încoace și-ncolo, șase ani de întâlniri și futuri, mai ales alea de la-nceput, ce bine era, nu? Acuma, la urmă, ai început să mă bați la cap. Puteam să zic „fuți”, „să mă fuți la cap”, da' știi că nu-ți place... Hai, recunoaște, n-am fost absurd niciodată. A, da, știi, câteodată-mi mai ieșeam din pepeni, da' n-am spart nimic, doar că nu-ți răspundeam la telefoane, recunosc, îmi plăcea să te fierb, puneam telefonul pe silentios și nu-ți răspundeam nici la sms-uri— Hai, bă, mișcă-te odată, uite din cauza la d-ăștia se mișcă ca dracu' traficu', sugi muie, bă! Da, tu, ce te uiți aşa?! La cât de-ncet merge, credeam că-i femeie. Da, știi, știi, **înainte** te-ai fi uitat la mine cu ochii ăia, că iar vorbesc aşa, știi, în primul rând ți-am remarcat ochii, pe cuvântu' meu că ochii, nu țătele, nu curu', de fapt erai înfolită că era iarnă, aşa că oricum nu-ți puteam vedea țătele... Da, nici „țățe” nu-ți place, preferi „sâni”, e mai— În sfârșit, nu mai contează, asta era înainte...

Chestia e că nă trebuie să... Uite, acum... Știi ce zic... Știi, n-am vrut să ajungem aici. Eu, adică, n-am vrut să ajung aici. Cred că nici tu. Uite, acum nu știu ce să fac. Te uiți la mine, adică nu te uiți, da' e ca și cum te-ai uita, și eu nu știu ce să fac. E prima dată când nu clientul, ci eu trebuie să hotărasc destinația. Și din cauza ta. Da, „din cauza”, nu „datorită”, c-a trebuit să te isterizezi tu, să te-agăți de sacou' asta și tocmai l-am cumpărat, ți-am zis, nu mai trage, nebuno, că-l rupi, trei sacouri am de toate și asta-i cel mai nou, da' tu nimic, urlai și trăgeai de haină, ca apucata, că s-o las pe Marta și să te iau pe tine, c-aşa plănuisem, tu și cu mine, că tu l-am lăsat pe Petre, că pentru mine-ai făcut-o, nu te mai opreati, femeie!

Știi, cuțitul l-am lăsat acolo, în cameră. Era plin de sânge. M-am și pătat. Pe sacou, bineînțeles! Nu l-am rupt, da' l-am pătat! Scuză-mă, n-am vrut să spun asta. Chestia e că nu știu... acum nu știu... unde să merg... să mergem... Unde să te duc... Cu cât ne-nvârtim mai mult prin oraș, cu atât sunt mai- adică nu știu... Ești un corp, acum. Adică erai și-nainte. Da' acum... uite... te-am pus acolo, te văd prin retrovizor, n-am cum să te miști, n-am cum să vorbești, n-am cum să-mi mai faci capu' baniță... deși n-am vrut asta, zău n-am vrut asta, îți jur! Adică să fii numai un corp, să zaci acolo, pe bancheta din spate, era mai bine să fii aici, în față, pe locu' mortului... fără supărare! Și să fii nu doar un corp... deși știi, nici corpul tău nu e, n-a fost, adică, de lepădat- Știi, n-am mințit când am zis că mi-au atras atenția ochii, că erai infolosită, da' adevăru' e că imediat am încercat să-mi dau seama dacă sub toate țoalele alea, ce friguroasă puteai fi, am încercat să-mi închipui ce-aveai sub ele, la țâțe m-am gândit în primu' rând, da, la țâțe și la- Da, recunosc, m-am gândit, mi-am închipuit, da' știi cum e, nu-ți poți imagina decât ce-ai văzut, aşa că n-am putut decât să văd,

în mintea mea, adică, să văd țâțe și pizde pe care le mai văzusem. Stai, stai, adică oricum nu poți să- Chestia e că n-am văzut multe, aşa multe, da, știu, mai multe țâțe decât pizde, fincă-s totdeauna duble, două țâțe la o singură pizdă, știu, înainte te-ai fi zbârlit la mine că vorbesc aşa... nici nu mă mai interesează, eu vreau să știu unde să te duc, e singurul lucru din lume care mă interesează acumă și tu nu poți să-mi dai comanda, deși, normal, nu-ți iau un ban, nici n-am pornit aparatul de taxat, e-o cursă gratis, aşa ți-am zis și-atunci, ți-am zis că nu te costă nimic dacă-mi dai numărul tău de telefon, nu mi l-am dat, adică mi l-am dat, da' erai măritată, ți-am văzut verigheta pe deget, chiar ai făcut o mutră, după-aia, mai încolo, după prima întâlnire, mi-am zis că-ai crezut că-s la fel ca ăilalți, că mi-am văzut și tu verigheta și ți-am zis „ce măgar”, și mi-am dat un număr greșit, ai vrut să mă fraierești, m-am luat de fraier, adică tu ai zis mai târziu că-ai vrut să mă pedepsești că eram însurat și ceream numerele clientelor, da' nu voiai decât să-mi tragi clapa și chiar te-am întrebat când coborai dacă numărul e pe bune. Nu mi-am zis, deja coborâsei și-am știut că nu era pe bune și te-am înjurat, recunosc, uite, acum, te-am înjurat, japița dracului, cu fișe pe ea, am vrut să cobor după tine da' oprisem aiurea, tot de dragu' tău, și mă claxona unu' și știi că după-aia ne-am întâlnit din nou, după juma' de an și ceva, erai pe terasă la „Belvedere” și nu mă mai țineai mine și eram hotărât să-ți cer banii pe cursa aia și să-ți zic vreo două, da' n-am reușit. Puteam să-mi dau seama, că era vară, de țâțele și de curu' tău și de picioarele tale, da' erai tristă rău și m-am trezit că-n loc să te-njur, te consolez, aveam emoții, de parcă o faceam pentru prima oară. Nu să mă culc cu-o femeie, ci să mă culc cu altă femeie decât nevastă-me. Nu știu ce mi-a venit, pentru prima oară, am zis să am stil, să nu fugi din

prima, aşă c-am luat o cameră de pensiune două margarete şi-o sticla de şampanie, în fine, vin din ăla spumos, rosé, cum îi zice, e drept, era cel mai ieftin pe care l-am găsit... Dup-aia, în ultima vreme, adică, mi-ai tot spus că nu mai aduc vin din ăla spumos, şampanie, în fine, mă tot futeai la cap şi cu asta şi cu altele, nici nu mai vreau să le-nşir, chestia e c-ai început să vezi numa' partea rea a lucrurilor, şi nu de ieri de-alaltaieri, şi-acuma uite unde-am ajuns, adică n-am ajuns nicăieri, că n-am o adresă, ceva, asta-i o cursă fără taxare, da' şi fără o adresă exactă, oricum, undeva tot o să ne oprim, măcar că mi se termină benzina şi tot oprim undeva, era bine dacă acumă puteai să-mi zici încotro s-o luăm, mi-ar prinde bine, ştii, îmi bat gura degeaba, doar ştii c-ăsa a fost, chestia e că eu acumă unde te duc? Eu, acumă... nu înainte... ci chiar acumă— Dacă puneam aparatul te taxam zdravăn, mai mult ca pe ăla care l-am speriat cu urechile... nu ştii de unde mi-a venit faza... nu ştii ce-am făcut cu— adică ba da, l-am lăsat acolo... era plin de sânge... nu m-am mai putut opri... l-am tot băgat în tine şi-acuma stai acolo... şi nu zici nimic... nu mai poţi să zici nimic... ştii... aş vrea să zici ceva... să-mi spui ce să fac... să-mi zici măcar— Nu ştii... ceva de genu': „Pe Rândunicii şase, vă rog”... ar fi aşa de bine... simplu şi bine... ca şi când m-aş scufunda într-o pernă mare, pufoasă... Mi-e frică, ştii? Cred că— trebuie să opresc...

(Bărbatul coboără din mașină, privește în jur, ezită, privește într-o anumită direcție, ca şi cum ar fi descoperit ceva, începe să se dezbrace, o ia la fugă în direcția spre care a privit ultima dată, dispără. Se-aud zgomotele unui corp intrând în apă şi interjecții ascuțite, apoi bărbatul reapare zgribulit, ud.)

Brrr... Nu pot. E prea rece. Ce dracu', lacu' asta era mai cald pe vremea asta!

(Se îmbracă.)

E mai bine aşă... nu vreau să mă găsească gol şi vânăt
ca— Mai bine...

(Privește în jur, scoate o funie din portbagaj, face un laţ, şi-l pune de gât, ieşă, se aud sunete surde, icnituri etc., apoi, brusc, un pârâit şi un zgomot de corp căzând. Bărbatul apare cu funia de gât şi cu o cracă în mâini, pe care o cercetează stupefiat.)

Ce căcat.

(Aruncă deoparte craca, îşi scoate funia, se lasă pe jos, sfârşit. După un timp se ridică, se duce la maşină, caută în torpedo, scoate un cutter, se aşeză în scaunul şoferului, începe să-şi taie venele, dar cutterul nu-şi face treaba. Se uită în jur. Se uită la cutter. Încearcă din nou să-l folosească.)

Colateral, Oedip

Cică oamenii sunt tot mai scunzi. Serios! Scrie uite-aici, în ziar. Cică intră la apă. Cică media de înălțime e din ce în ce mai mică. Bine, da' dacă-i aşa, înseamnă că cândva erau mai înalți. Cât de înalți, mă întreb? Adică acu' o mie de ani aveau trei metri? Sau au început să piardă din înălțime doar acum o sută de ani? Sau de când? După revoluție? Nu, serios, de când? Şi-apoi, e vorba de toți sau doar de unii? Şi femeile şi bărbații şi copiii? Orășenii sau cei de la țară? Şi până la urmă de ce se-ntâmplă chestia asta? Aşa, din senin? De la chimicale? E derutant. De ce nu explică ca lumea? Aruncă acolo câteva fraze, iar tu trebuie să ghicești! Şi cât de mult scad oamenii? Un milimetru pe deceniu? Pe mai multe decenii? Sau cum? Neserioși, ce mai!

Nu vine. Clar nu vine. Uite, a trecut deja un sfert de oră. Poate-i mai bine. Dacă e vreo urâtă? Acum îmi pare rău că nu i-am cerut nici o poză. De fapt i-am cerut, da' a zis că mai bine fără, că să ne cunoaștem mai bine înainte. A zis că-i mai interesant aşa. Şi eu am zis „da”. O blind date nu strică. Puțină adrenalină, mi-am zis. Acum e prea târziu. Adică aş putea să plec. Oricum mi-am luat ziaru' asta, pentru orice eventualitate. Mai bine că n-a vrut poza mea. Nu că mi-ar fi jenă de fața mea, da' știu eu ce gusturi are? Şi-apoi, nici o poză nu te-arată cum eşti cu-adevărat. Sper că nu-şi face iluzii c-oii fi vreun Tom Cruise. Da' tot mai bine aşa, fără poză.

Oricum, avem câte-un semn de recunoaștere: ea o să poarte o eșarfă galbenă, eu – mă rog, eu nu port nimic, da' ar trebui să am o batistă albă la rever. Păi de ce să port? Nu mai poartă nimeni aşa ceva. Mi-am luat sacoul, da' nu mi-am pus încă batista. Nu vreau să mă vadă ea întâi. Vreau s-o văd eu întâi, să m-asigur că... Păi nu? Şi o cheamă Suzi. Da' poate că n-o cheamă aşa. Cu relațiile astea pe net, poți să scrii orice, că eşti proprietarul turnului din Dubai, de pildă.

Şi semnele şi locul, ea le-a ales. Aici, în Victoria Mall. Am zis: „fie”. Să fiu domn, ce pulă mea! Hm, tipă aia singură de la masa din colț n-arăta rău deloc. Dacă e ea? Nu, nu cred. N-ar face aşa ceva, să nu-şi pună eșarfă galbenă. Şi dacă...? După ce să-mi dau seama că-i ea? După frazele ei lungi şi întortocheate de pe mess? Asta ce poă să-nsemne? Că e... deșteaptă? Sau cultă? Sau că are păr lung? Nu-mi pot da seama. Știu cum gândește, ce gusturi are, ce face – asta dacă n-a mințit – da' nu știu cum arată. Zicea că-i plac mâncărurile italiene, că-l citește pe Coelho, că lucrează la o firmă ca secretară. Păi în cazul asta nu-i tipă de la masă. Clar, nu! Păi secretarele sunt alese pe sprânceană. Tipă de-aici nu e urâtă, da' e cam ștearsă. O poți confunda cu oricare alta. N-o ia nimeni de secretară. A! A mai apărut una! Mmm... Asta e! Superbă! Da' n-are eșarfă. Păcat că nu-i ea. În plus, asta ar fi angajată ca secretară pe loc, fără să deschidă gura sau CV-ul. Ce-i asta?! Șchioapătă?! Şi ce nasol șchioapătă! Nu se poate! Are... un picior mai scurt! Uău! Dacă e ea? Ce mă fac? E, totuși, mișto. Să-mi scot batista? Poate nu e ea. Şi dacă e, ce? Ce dacă are un picior mai scurt? Celălalt e foarte lung. De fapt, amândouă, doar că asta, defectu', e ceva mai scurt. De ce nu poartă pantof ortopedic? Poate n-a vrut să-mi ascundă problema şi-a venit aşa, şontâc-şontâc, la-ntâlnire. Mi s-a părut sinceără în mail-urile alea. Aşa o fi ea, sinceră pe faţă. Asta-i o calitate

importantă. Poate că cea mai importantă. O să începem relația cinstit, ne vom declara defectele, o să fie ceva special între noi. Nici o minciună. Ia stai! Și eu va trebui să-i spun povestea cu șlișul? Nu, n-are nici un rost. E-ngerpată. În fond, nici pe mine nu mă interesează trecutul ei. Ce-a fost, a fost. Doar dacă ea o să vrea să-mi povestească... Și-atunci o să vrea... cum îi zice... reciprocitate. În fond, nici ea n-o fi virgină, da' dacă vrea să mergem până la capăt? Adică, știu eu, dacă mă-ntreabă ce vicii am? Va trebui, Doamne ferește, să renunț la Playboy-uri! Doar n-o să-i spun că-mi place să mă uit la femei goale? Da' dacă-mi zice că are vreo obsesie din aia...? Ce știu eu, că-i place, Doamne ferește, să miroasă pulovere vechi! Sau să-și bată partenerul înainte de-a și-o trage! S-a așezat și a comandat. Se uită în jur. Repede, ziarul!

Ia te uită! Cică s-au înmulțit ambuteajele în toată țara. Până la revoluție n-aveam aşa ceva, iar acum avem să dăm și la alții. Cică-n capitală în fiecare zi sunt câteva ambuteajele. Adevărul e că e foarte aglomerat în capitală. N-ai loc, dom'le. Mulți oameni. Multe mașini. Păi dacă toți își cumpără mașini! Toți! Își cumpără mașini, după care se bat pentru locurile de parcare. Nu-i mai bine de mine că n-am mașină? Este. Nu rămâi blocat în trafic, nu ești în pericol de accident. Nu te enervezi, ajungi mai rar pe la doctor. Trăiești mai mult. Dacă nici nu fumezi, trăiești și mai mult. Și dacă nu bei, și mai mult. Și dacă ești vegetarian și eviți mâncarea cu E-uri, te-ai scos, nici nu mai mori! Sau mori încolo, târziu. Prinzi viitorul, dacă ții regim și rămâi pieton. Cu cât trăiești mai mult, cu atât prinzi mai mult viitor... Cred că s-a uitat la mine! Dacă-i ea, își pune și ea problema: ăsta o fi tipu? Nu se mai uită. Sper că nu din cauza mea. Cred că nu e ea. Dacă fi fost sinceră, mi-ar fi scris dintru-nceput că are defecte. Nu? Da' dacă nu-i

chiar aşa de sinceră? Sau a vrut să mă pună la-ncercare: ia să vedem, accepți o prietenă c-un picior mai scurt? Mai ales că-i frumoasă de pică! Las' că pica ea și dacă nu era frumoasă, doar să-o-mpingi cu degetu! Că c-un picior care râde și unu' care plângă nu-ți poți ține echilibru'. Și totuși... Uite ce piept are! Și ce buze cărnoase! Seamănă cu Angelina Jolie. Doar că-i blondă. Oare o fi blondă vopsită? Dacă-i vopsită, nu-i sinceră. Păi parcă era vorba că suntem sinceri, nu?! S-a uitat din nou. Să scot batista? Să mă ridic? Poate nu-i ea, și-atunci... Mă trezesc naibii cu-o palmă! Sau strigă „huliganu” sau „viol” sau „perversu”, și dau de beleau! Nu, nene, nu. Mai bine-mi cum-păr mașină. Ce dacă sunt șanse să mor mai repede? Că viitoru' și-așa nu e roz. N-au scris ăștia că vine cometa? Sau asteroidu'? Sau meteoritu'? Ceva tot vine, și-atunci? Și te mai și privezi de confort! Că orice-ai zice, o mașină e-o mașină. Te deplasezi repede și departe, nu te mai înghesui prin autobuze și metrouri, nu te mai bat ploile și frigul. Și dacă e un merțan, atragi și tipele. N-aș mai sta aici să-ștept o urâtă frustrată perversă și nesinceră! N-a, c-a mai apărut una! Bine că n-are un picior mai scurt. Nu, le are pe-amândouă! Asta trebuie să fi stricat media de-nălțime a românilor! Pe bune! Uite, e jumă de pașaport! Nu e secretara, e clar! Păi dacă stă-n-picioare după birou, îți vine să-i spui: „ridică-te!”. O fi minoră? Nu pare. Da'-i aşa mică! E cea mai mică femeie din lume! Aveau dreptate ăia din ziar: suntem tot mai scunzi – de un picior sau de amândouă. Aia-i înaltă, doar că are-un picior din secolul trecut, astalaltă-i cu ambele picioare în mileniul următor! Nu mai înțelegi nimic! Să-ți bagi picioarele, nu alta!

Gata, am plecat! O, nu! Ștearsa se-ndreaptă spre mine! Înălțime... normală. Mers... normal. Soldurile... normale. Îmbrăcată... normal. Nici un defect vizibil. E de-a dreptul